

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Кж-134/05
Бања Лука, 24.8.2005. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина и Фикрета Кршлаковића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против осуђеног Д. П., због кривичног дјела тешка крађа из члана 148. став 3. Кривичног закона Републике Српске – посебан дио, одлучујући о жалби осуђеног изјављеној на рјешење Окружног суда у Бања Луци број: Кв-60/05 од 13.6.2005. године, у сједници вијећа одржаној дана 24.8.2005. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Уважавањем жалбе осуђеног Д. П., укида се рјешење Окружног суда у Бања Луци број: Кв-60/05 од 13.6.2005. године и предмет враћа том суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаним рјешењем Окружног суда у Бања Луци, број Кв-60/05 од 13.6.2005. године, одбачен је као недопуштен захтјев осуђеног Д. П., којим је тражио понављање поступка окончаног правоснажним пресудама Окружног суда у Бањој Луци број К-77/97 од 23.2.1998. године и Кж-96/00 од 2.11.2000. године, ради уједињења изречених казни затвора у јединствену казну (тзв. неправ понављање поступка).

Против тог рјешења жалбу је благовремено изјавио осуђени Д. П. у којој не означава жалбене основе побијања рјешења, али из образложења жалбе произлази да се суштина жалбених приговора огледа у тврдњи да је дозвољеност поднесеног захтјева погрешно цијењена према новом закону, умјесто према одредбама закона који је важио у вријеме извршења дјела и наступања правоснажности пресуда. Тврди да му припада право на уједињење казне, па предлаже да се жалба уважи и изрекна јединствена казна.

Испитујући побијано рјешење у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци ради следећих разлога:

У разлозима садржаним у образложењу побијаног рјешења, првостепени суд закључује да би поднесени захтјев био у складу са одредбама члана 401. став 1. тачка 1. Закона о кривичном поступку («Службени лист СФРЈ», број: 26/86, 74/87, 57/89 и 3/90, са измјенама и допунама у «Службеном гласнику Републике Српске», број: 4/93, 26/93, 14/94, 6/97 и 61/01 – у даљем тексту: **ранији ЗКП**), али заузима становиште да је захтјев недозвољен с обзиром да је поднесен након што је ступио на снагу Закон о кривичном поступку

(«Службени гласник РС», број 50/03 – у даљем тексту: ЗКП) који је ступио на снагу 1.7.2003. године, из разлога што овим законом није предвиђена могућност преиначења правоснажних пресуда и без понављања кривичног поступка уједињењем више казни у једну јединствену казну (примјеном одредбе о стицају), а његовим прелазним одредбама није остављена могућност примјене одредбе члана 401. став 1. тачка 1. ранијег ЗКП-а.

Наведено правно становиште, на коме је засновано побијано рјешење о одбачају захтјева за неправу понављање поступка, по оцјени овог суда, није правилно.

Наиме, ЗКП, који је ступио на снагу 1.7.2003. године, истина, не предвиђа могућност неправог понављања кривичног поступка као што је то предвиђено одредбом члана 401. став 1. тачка 1. ранијег ЗКП-а, међутим закључак побијаног рјешења по коме прелазним одредбама ЗКП-а није остављена могућност примјене наведене одредбе ранијег ЗКП-а, нема упоришта у прелазним одредбама ЗКП-а, на које се рјешење позива. Прелазним и завршним одредбама овог закона није регулисан начин поступања по захтјевима за неправу понављање поступка, поднесеним након ступања на снагу тог закона (послије 1.7.2003. године), у предметима правоснажно окончаним по процесним правилима ранијег ЗКП-а. Дакле, нема изричите законске одредбе која упућује на примјену одредбе члана 401. став 1. тачка 1. ранијег ЗКП-а, на такве случајеве, али не постоји ни изричита законска одредба која искључује могућност њихове примјене.

Међутим, одредбом члана 442. став 3. ЗКП-а (која је садржана у поглављу прелазних и завршних одредби) успостављен је принцип да се предмети у којима је оптужница ступила на правну снагу, прије ступања на снагу овог закона, имају окончати по досадашњим прописима, осим ако прелазним и завршним одредбама није другачије одређено. Надаље, ранији прописи ће се, према одредби члана 445. став 3. истог закона, примјенити и на предмете у којима је поводом жалбе или ванредног правног лијека укинута пресуда, након ступања на снагу ЗКП-а. Дакле, цитираним прелазним и завршним одредбама ЗКП-а, успостављено је правило да се поступци у предметима у којима је оптужница ступила на правну снагу прије 1.7.2003. године, имају правоснажно довршити по процесним правилима ранијег ЗКП-а, а то и у случајевима када је по правном лијеку пресуда укинута након ступања на снагу ЗКП-а. Одступање од тог правила је могуће само ако је то изричито предвиђено прелазним и завршним одредбама.

Аналогно томе, сасвим је логично да се исти стандард (примјена ранијег ЗКП-а на предмете у којима је оптужница ступила на правну снагу за вријеме његовог важења), примјени и на захтјеве за неправу понављање поступка у предметима који су правоснажно окончати по одредбама ранијег ЗКП-а, код неспорне чињенице да прелазним и завршним одредбама његова примјена на такве предмете није искључена. У прилог оваквом становишту говори и одредба члана 339. став 1. ЗКП-а у којој је садржано правило по коме се и у случајевима понављања поступка о ванредном првном лијеку, које је дозвољено под условима које предвиђа нови закон, проводи по одредбама процесног закона по коме је проведен ранији поступак.

Слиједом тога, овај суд је становишта, да допуштеност захтјева за неправо понављање поступка, у предметима у којима су правоснажне пресуде донесене по ранијем ЗКП-у, има цијенити према одредбама тог закона.

Како је побијаним рјешењем одбачен као недопуштен захтјев осуђеног Д. П. за уједињење више изречених казни у јединствену казну, неправилном примјеном прелазних и завршних одредби ЗКП-а, то је на тај начин почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. Закона о кривичном поступку, ради чега је овај суд уважавањем жалбе осуђеног укинуо побијано рјешење на основу одредбе члана 328. став 3. ЗКП-а и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити недостатке на које је указано овим рјешењем, тако што ће захтјев за уједињење више изречених казни правоснажним пресудама у јединствену казну прихватити као дозвољен у смислу одредбе члана 401. став 1. тачка 1. ранијег ЗКП-а, а основаност захтјева ће цијенити у смислу одредби за одмјеравање јединствене казне осуђеном лицу примјеном одредби о стицају, те у складу с тим донијети одговарајућу одлуку по поднесеном захтјеву.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Горана Микеш

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Братић Душанка